

Politika ekmek kavgasıdır

SÖMÜRÜCÜYE

YUMRUK

ONBEŞ GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

«Kafirlerin iktidarı bile, eğer âdil ise, sürebilir. Ama müminlerin iktidarı, eğer adaletsiz ise, mutlaka yok olur.»

H. Muhammet

T. İ. P. 3. Büyük Kurultayı

1962 şubatında 12 sendikacı tarafından kurulan ve bugün yüzbinlerce emekçinin temsilcisi durumuna gelen TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'nin üçüncü büyük kurultayı 9-12 Kasım tarihleri arasında Ankara'da toplanmıştır. Kongre başkanlığını Çetin Altan yapmış ve kongreye Türkiyenin dört bir yanından gelen 250 ye yakın delege katılmıştır. 94 sayfalık faaliyet raporunun okunmasından sonra delegelerin dörtte biri söz almış ve genel yönetim kurulunu eleştirmişlerdir.

Daha sonra parti içinde beliren anlaşmazlığın görüşülmesine geçilmiştir. Anlaşmazlığın görüşülmesi sadece partililer arasında değil, parti dışı çevrelerde de büyük ilgi görmüştür.

Yapılan seçimler sonunda genel yönetim kuruluna 21 tane işçi kesiminden, 20 tanede işçi olmıyan kesimden üye seçilmiştir. Genel başkanlığa da tekrar MEHMET ALİ AYBAR seçilmiştir.

Ancak mevcut anlaşmazlık bu kongrede çözülememiş ve yeniden olağanüstü kongre toplanması için faaliyete geçilmiştir. Umulurki bu kongrede anlaşmazlıklar çözülür ve yüzbinlerce emekçinin umut bağladığı Türkiye İşçi Partisi eskisinden daha güçlü olarak SOSYALİST TÜRKİYE'yi kurma mücadelesine devam eder.

EL ELE...

Ereğli köylerinde işçiler, köylüler ve aydınlar el ele...

Parababaları iktidarının yarı-aç süründürdüğü bütün emekçiler gibi Ereğli köylüleri de harkırıyor : GAYRİ YETTİ ARTIK SÖMÜRÜLDÜMÜZ!..

(Bu konudaki yazımız 4. sayfamızda.)

Yavuz Ünal'ın Konuşması

II. Yönetim. Kurulu üyemiz İşçi Yavuz Ünal, Büyük Kongrede özetle şu konuşmayı yapmıştır:

Konuştuğumuz dille de halkın dışında kalıyoruz. İşçinin gücünden, öncülüğü diyoruz ama kongremizden de belli kiş işçinin gücünden, desteğinden, varlığından yoksunuz. Partimizi 12 sendikacı kurmuştur diyoruz. Niçin kurdukları bilinmemektedir. Başlangıçta kurucuların seçtiği bir sendikacı genel başkan, sonradan Y.T.P. den milletvekili adayı olmuştur. Bunlar sendikalarında olduğu gibi partide de işçi adına fetva vermektedirler. Oysa bu arkadaşlarımızın işçilikle uzaktan yakından hiç bir ilgileri yoktur. Bu arkadaşlarımız aldıkları otomobilleriyle, evleriyle övünürler. Aldıkları bol maaş, ödenek, yolluk ve tazminatlarla zaten işsınıfından ayrılmışlardır. İşçi olmak özelliğine kaybetmişler, bilinçleriyle olduğu kadar vucutlarıyle de işçiyi ve işçiliği unutmuşlardır. Yerlerinden gitmemek için çeşitli kongre oyunları yaparlar ve her seçimde başta kalmanın yolunu bulurlar..........

TİP Bartın Teşkilâtı kuruldu

28-8.1968 günü Türkiye İşçi Partisini Bartın ilçesinde gerçek sahipleri olan köylüler tarafından kurulmuştur. Yönetim görev alan bu emekçilerin hebsi maden işçiliği yapmış köylü kardeşlerimizdir.

Kuruluşuyla beraber yüzlerce köylünün üye olduğu Türkiye İşçi Partisinin kuruluşu köylülerimiz tarafından sevinçle karşılanmıştır.

Yönetimde görev alan emekçi kardeşlerimiz şunlardır,

Başkan: H. S. Yener

Muhasip: Pecep Burgu-Çiftçi

Sekreter: Mahir Aydemir-Çiftçi

Kurul Üyesi: İbrahim Akbaş-Çiftçi

Armutçuk kapıkullarının bozgunu

« Sömürücüye Yumruk'un » 14. sayısı Armutçuk'da emekçi kardeşlerimize dağıtılırken, bir takım kapıkulları, gazetemizi dağıtan arkadaşlarımızı jandarma karakoluna ihbar (!) etmişlerdir. Bunun üzerine emekçi kardeşlerimizin gazetesi olan « Sömürücüye Yumruk'u » dağıtan arkadaşlarımız iki saat nezarette tutulmuşlardır. Bu anayâsa dışı olaydan kısa bir süre sonra, ne idüğü belirsiz bir kapıkulu, sinemada, maden işçilerine hitaben, « gazetenin komünistler tarafından dağıtıldığı» nı söylemiştir. Ne yazık ki, emek düşmanı bu kapıkulunun kimliği tam olarak öğrenilememiştir.

Armutçuk'ta « Sömürücüye Yumruk'un » 15. sayısı dağıtılırken de buna benzer bir olay meydana gelmiş; gazetemizi dağıtan dava arkadaşlarımız yine ne idüğü belirsiz bir kişinin ihbarı (!) ile karakola dâvet edilmişlerdir. Şu var ki ortada ihbar gerektiren kanun dışı bir durum olmadığı için arkadaşlarımız serbest bırakılmış, «Sömürücüye Yumruk» işçi kardeşlerimize dağıtılmıştır. Ve bundan sonra da dağıtılmaya devam edilecektir.

Gazetemizin işçi kardeşlerimiz tarafından okunmasını istemiyen kapıkullarının hangi amaca hizmet ettikleri açıktır.

«Sömürücüye Yumruk» mensupları emekçi haklarını savunmak için kendilerini bu davaya adamış kimselerdir. Ve hiçbir şeyden yılmadıkları gibi kanunlara da kapıkullarından çok daha saygılıdırlar.

Bu, böylece bilinsin.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK

GER—ÇEK

Sömüren ve Sömürülen Sınıflar

Yazan : Hüsamettin GÜVEN

Çağımızda gördüğümüz insanlar arasında herkes kendisine göre bir yol tutmuştur. Kapitalist yanı Zengin adamları sülük gibi, işçiyi köylüyü sömürür ve sömürü düzeninde servetler elde ederler. Ve bu serveti gene fakir fukaraya sömürme aracı olarak kullanırlar.

Bunun karşısında ise sömürülen sınıf vardır. Bu sınıf işçi. köylü ve emeği ile geçinen halkımızdır. Bugün dünyada ve Türkiyemizde bu sınıfların kavgası vardır. Bu kavga Türkiyemizde örgütlü olarak yeni isede, dünyada çok eski tarihlere dayanır.

Kapitalist denen zengin sınıf, sömürmeyi devam ettirmek için Sendikalar pölitikanın üstündedir diye sendikalar içinde kendi paralelinde adamlar bulur. Ve bunları besler.

Örneğin, Türk-İş Konfederasyonu ile ona bağlı sendikaları gösterebiliriz. Hele Zonguldak Maden İşçileri Sendikası yöneticileri tamamen kapitalist denen Zengin sınıfın adamları olup İşçi sınıfına ihanet içindedirler.

Şubat olayları sonucu işinden atılan yüzlerce işçi varken, halâ fabrikalara bulus çakan bir sendikanın varlığı kimlere uşaklık ettiklerinin en bariz delilidir.

Altlarında 200-220 bin liralık arabalarıyle Ankara-Zonguldak arasında mekik dokuyan bu adamlardan kendi sınıflarına hayır gelmiyeceği tabiidir. Yüksek maaşlar, harcırahlar, hakkı huzur paraları onları bizden ayıran nedenlerdir.

İşçimizin yoksulluğu, halkımızın sefaleti, işsizlerin sokakbaşlarındaki acıklı durumları onları alakadar etmez. Onlar için tıbkı ağa babaları kapitalist zengin sınıf gibi, anada para. Bababa para. Millette Vatanda paradır.

Şu halde işçi olarak ne yapmamız lazımdır? Her şeyi sınıf açısından değerlendireceğiz. Biz işçi ve köylü olarak kendi davamıza sahip çıkacağız. Bizim sırtımızdan milyonalrı vuran Kapitalistlerin iktidarına son vereceğiz. Anayasanın işçiye' köylüye, tüm emekçi halka, vermiş olduğu hakla Türkiye İşçi Partisine gireceğiz ve oy vereceğiz.

Türk işçisinin-Köylüsünün söz ve karar sahibi olacağı Türk SOSYALIZMİNİ kuracağız. Sınıf açısından değerlendireceğimiz gerçek hürriyetin tadını tadacağız. Zengin sınıfların anladığı sömürü ve soygun hürriyetine ve onların hakimiyetine son vereceğiz.

Unutmıyalım. Sınıfımızı iyi bilelim. Biz sömüren değil sömürülen sınıfı. Emek çiğnınfın hürriyetini kapitalist denen iğrenç yaratıkların iki dudağından kurtaracağız. Hele kapitalistlere curnalcılık (ispiyonculuk) yapan Sendikacıları kendi sınıfımızdan olmaları hasabıyla iyi terbiye eder gibi terbiye edeceğiz.

Kurtuluşumuz bu yoldadır. Buna lazım olan o büyük güç biz işçilerde, köylülerde vardır.

(Not: Şubat olaylarından kastımız)
(Şubat 968 de vuku bulan büyük işçi)
(Boykotudur. Bazıları buna kanunsuz)
(grev demekte isede, bu hareket bir)
(GREV değil boykot hadisesidir.)

Bozuk düzenin, kokuşmuş, şartlanmış, sömürücü kafaları gibi düşünürsek, aldanmış ve de horlanılmış olma halimiz devam eder.

Halbuki biz emekçiler daha iyi yaşama şartlarına (En az bugünkü en iyi yaşama şartı kadar) lâikiz. Bunu da kendi politik iktidarımızla başaracağız.

RAMAZAN ve PAHALILIK

Adalet Partinin büyükleri her ağzını açtığı zaman Allah çok şükür, Allahın yardımıyla Peygamberimiz efendimiz diye söze başlıyorlar. Fukara halk bunları esastan bir dindar sanıyor. Din yoluyla halkı kandırıyorlar ramazan ayında durup dururken pirincin kilosu üç buçuk liradan bir de baktık ki bakkal ve toptancılar da etiket değiştirip dört buçuk lira yaptılar. Ne soran oldu nede itiraz eden. Kim kime karşı itiraz eder? Pirinci satan zengin, belediye meclisinde zenginler, millet meclisi de senatörler zenginler olunca kim bunları denetler?

Köylü dayı tarlayı ekti, pirinci yetiştirdi, zahmeti çekti, mahsulünü ucuz ucuz elinden aldılar. Şehirlerde anbarlara doldurduktan sonra pahalıya şehirdeki fukara halka satıyorlar. Hiç bir emek de çekmeden dalaveradan milyonları kazanıyorlar. Seneler senesi bu vurguncuların dalaverası aynıdır. Bankalar zengin müteahhitlere üç milyon, beş milyon kredi veriyorlar. Çimento fabrikalarında yedi buçuk liradan çuvalını alarak tüketim yerlerinde fukara halka yüzde yüz kârla 14'15 liraya satıyorlar. Hiç zahmet çekmeden milyonları vuruyorlar. Sen nasıl zengin oldun? soruluncada: sen de çalış. sede kazan" diye bize yutturuyorlar. Bir de köylü işçi yani emekciler millet meclisinde, Belediye Meclisinde, Şehir Meclisinde bütün meclislerde çoğunluk bizde olsa o zaman kimin çok çalıştığı anlaşılacaktır Zaten korktukları ondandırı Emekçiler meclislerde çoğunluğu aldığı günden itibaren dalavera sökmeyeceği, karaborsa yapılamıyacağı, koylünün ürettiği ürünü buğdayı tütünü ucuza alıp, pahlıya satmıyacakları ve yabancı kumpanyalarla işbirliği yapıp madenleri, tüm yeraltı kaynaklarını bölüşüp har vurup harman sa vurmıyacaklarına, işçilerin emeklerini sömürmüyeceklerini bildikleri için Türkiye İşçi Partisine söylemedik küfür iftira. çamur kalmıyor. İşçi Partisi denince zenginlerin ağzından salyalar akmaya başlar. Ne yapıyorsun, o partiye gitmeyinde hangi partiye gidersen gidin" işte zenginlerin dalaveraları budur Onlar isterki dama kendi partileri iktidarda kalsın karaborsacılık yapsınlar köylünün malını ucuza alıp pahalıya satılmasını işçilerin emeğine göre yövmiye vermelerini düşünüyorlar. Bütün dalaver bu dur emekçi kardeşlerim

1887 - 1932

Kömür Ocaklarında 45 Yıl

« ETEM ÇAVUŞ'un HATIRALARI » (YEMELEK)

— 1 —

EMEKÇİ ARKADAŞIM :

İçindeki çalışma şartlarını, senden daha iyi bilen; bulunmayan, Zonguldak Kömür ocakları 120 yıldan beri işletilmektedir.

Havzanın ilk defa işletmeğe açıldığı tarih 1848 dir. Ve bu tarihten bugüne kadar, Kömür ocaklarında çalışan tüm emekçi arkadaşlarımızın Emekleri daima SÖMÜRÜLMÜŞTÜR.

Padişah Abdülmecid'in bir fermanı ile. 1848 yılında işletilmeğe başlayan, (Hazine-i Hassanın, yani Padişahın özel hazinesinin mülkü olarak Kömür madenlerimize ilk defa padişahın ve zenginlerin (Sermayedarları) el atmıştır. Ve KÖMÜR KUNPANYASI adı altında çalışan İngiliz zenginleri o tarihlerde civar köylerden topladıkları Köylü arkadaşlarımızı en kötü şartlarla ocaklara sürmüşler döverek söverek çalıştırmışlardır. Üstelik yövmiye yerine, amerikan bezi başma ve kalay

Daha sonra, madenlerin işletme hakkı 1865 yılında Osmanlı İmparatorluğu" Bahriye Nezareti'ne geçmiştir,

"Bahriye Nezareti"de aynı İngiliz ve yerli sermayedarları gibi Kömür ocaklarındaki emekçileri alabildiğine ezmiş, ANGARYA İşlemeye mecbur tutmuştur." İş Mükellefiyeti" denilen bu usulle işçiyi 50 seneye yakın bir zaman bedava çalıştırmıştır.

O tarihlerde, meden nazırı (devrin maden bakanı) olan Dilâver Paşa, Zonguldak Kömür havzasında gelmiş ve angarye usulüne dayanan 100 maddelik bir çalışma tüzüğü hazırlamıştır. Bu tüzüğe göre. Zonguldak köylüsü, 13 yaşından 50 yaşına kadar, 12 gün tarlasında, 12 gün madenlerde çalışması kararlaştırılmıştır. Ne varki, madenlerde çalışan köylü işçilere bir ücret ödenmiyecek, vergi borçlarına sayılacaktır Tüzüğün diğer maddele[illegible]ye baraka [illegible] bölgelerinde her[illegible] bulundurulması gibi hükümlerde vardır.

Madenler Sendikaları Fransız ve İtalyan zenginleri ile yerli zenginler tarafından ele geçirilmiş ve Zonguldak Kömür havzamız adeta İşçi öğüten sermayedar

(Devamı 3. Sayfada)

Kömür ocaklarında

(Baştarafı 2. Sayfada)

makinasıhaline gelmiştir.

Havza, 1940 yılında "DEVLET" tarafından satın alınmıştır.

Havzanın devletleştirilmesinden sonra da, bu güne kadar Kömür İşçisinin emeğinin sömürülmesi ufak-tefek değişiklikle devam etmiştir. Çünkü; İşçi ve köylüler iktidara gelmemiştir. Çünkü, bu devletçilik, emekten yana plânla devletçilik olarak yürütülmemiş. Zümreci, zümreci olduğu kadar yıkıcı, dracı bir devletçilik olmuştur.

Ereğli köylüleri kan ağlıyor

Baştarafı 4. sayfada

Emirhanlar'dan Nazım Erol tüm Ereğli emekçisi adına sözü bağlıyor :

— O şiş göbekli at partisinin, ok partisinin ne olduğunu öğrendik, diyor. Gayri yetti artık. Bize fayda gelirse yalnız bizden gelir, bizim partimizden; TİP'den gelir.. diyor.

Hep beraber onaylıyorlar :

— Emekçiye emekçiden başka fayda yok.

— Onlardan fayda yok.

— Yok.

Ardımızda bir yığın ezilmiş, horlanmış, aç bırakılmış emekçi bırakarak ayrılıyoruz. Ama üzüntülü değiliz. Onlar davalarının bilincindeler çünkü. Onlar kapitalist düzenden kendilerine hayır gelmiyeceğini biliyorlar çünkü...

SAHİBİ :
Hüsamettin GÜVEN

SORUMLU MÜDÜR :
Ahmet Hamdi DİNLER

— 10 ARALIK 1968 —
Sayı : 16 25 Kuruş

Yıllık Abone Fiatı 6 TL.

Dizildiği ve Basıldığı Yer
İNKILÂP MATBAASI
Tel. : 1839 Zonguldak

Bu en basit anlamıyla şu demektir ki adamı olan, para yediren işe alınmış, olmayan işten çıkarılmış, halkın emeği, vergisi ile biriken sermaya PARA ihale oyunları ile çarcur edilmiş, dışarı zenginlere geçmiştir. Ve halende bu günkü iktidar bu plânla çalışmaktadır.

Gelecek sayıdan itibaren ikinci sayfamızda okumaya başlıyacağımız "HATIRALAR Zonguldek Kömür ocaklarına 1887 yılında on dört yaşında bir çocukken gelen ve devamlı olarak 1932 yılına kadar çalışan ETEM ÇAVUŞ'un hatıralarıdır.

Etem Çavuş Devrek'in Çomaklar köyünden olup geçenlerde kaybettiğimiz Karadon bölgesi Başmadencilerinden Muharrem YEMELEK'in babasıdır.

Etem çavuş, hatıralarını kendişi gibi toprağa karışmış Ahmet NAİM'e 1937 yılında anlatmıştır.

Ahmet Naim, Etem Çavuş'un hatıralarını o tarihte önce bir İstanbul gazetsinde, sonrada kitap şeklinde yayınlamıştır. Kitap hemen tükenmiştir.

Bu gün, Etem Çavu'un Hatıralarını, sadece emekçilerin olan "SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK gazesinde yayınlarken yerli ve yabancı sermayedarların insanlık dışı baskılarına göğüs geren ve tıpkı bugünün İşçisi gibi uyutma ve güleryüz metotları altında horlanan, emeğinin ürününe yabancılaştırılan tüm toprağa karışmış emekçiler ile yazar Ahmet Naim'in hatıraları önünde, geleceğin Sosyalist Türkiye'sine güvenimizle, saygı ile eğiliyoruz.

SÖMÜRÜCÜYE YUMRUK

Devamı Var

DOĞUM MÜTEHASSISINIZ KONUŞUYOR

Müth. Dr. Haldun ÇERÇEL

Değerli anneler ve anne olmaya namzet hanım kardeşlerimiz, bu yazı serisini sizler için hazırladık.

Aile hayatında çok defa mes'ut bir hadise olan doğum, bazen aileyi unutulmaz acılara gark eden bir felâket rüzgârı gibi gelip geçer.

Biz burada gebelik ve doğum hususunda lüzumlu temel bilgileri verecek, mecbur kalındığı zaman bilgili bir doğum yardımının evde ne şekilde yapılacağını, lohusaya nasıl bakılacağını anlatacağız.

Hangi hallerde de zaman kaybetmeden mutlaka bir sağlık müessesesine başvurulması gerektiğine işaret edeceğiz. Böylece gebelik ve doğumun emniyet ve sağlık içinde geçmesi için sizlere yardımcı olmağa çalışacağız.

Herkesin bildiği gibi normal bir gebelik süresi dokuz ay on gündür. Bu hesap son defa görülen âdet'e göredir. Böylece her kadın (Son âdet tarihine dikkat ettiği takdirde) doğum yapacağı günü kendisi hesap edebilir. Bu günu bilmenin ve hazırlıklı bulunmanın faydası vardır. Biz hekimler, muayeneye gelen gebelere tahmini ne zaman doğum yapacaklarını söylerken, şöyle basit bir hesap yaparız: Son defa görülen âdet kaçıncı ayda ise bundan 3 çıkarır, ayın kaçıncı günü ise, bu rakamada 7 ilâve eder, doğum gününü buluruz. Bir misalle izah edelim : Diyelim ki son âdet Kasım ayının 20 si olsun, Kasım 11 ci aydır, 3 çıkarılan 8 ci ay, yani Ağustos'u buluruz; ayın 20 sinede 7 ilâve edersek 27 olur, yani Kasımın 20 sinde son defa âdet gören bir kadın Ağustos'un 27 sinde doğum yapacak demektir. Ancak, baştan söylediğimiz gibi, bu tahminidir. Hiçbir doktor doğum gününü önceden katiyetle söyliyemez. Aslında doğumlar her zaman 9 ay 10 gün de değildir. Bir iki hafta evvel veya sonra olması normal sayılır.

Doğumun başladığının nasıl anlaşılacağını ve ne şekilde cereyan edeceğini ilerde anlatacağız.

HUKUK KÖŞESİ :

İş Kazaları

Sabri ERYILMAZ
Avukat

Hemşerim,

Kazaya uğrayan bir işçinin kendisine, ölümü halinde geride kalan hak sahiplerine Sosyal Sigortalar Kurumu tarafından aşağıdaki yardımlar yapılır :

1 — Geçici iş göremezlik süresince ödenek (İstirahat parası) :

Bunun için önce sigortalı işçinin günlük kazancı hesaplanır. Bu hesap şöyle yapılır. İş kazasının olduğu tarihten önceki üç ay içinde işçinin bütün kazancı toplanır. Bu kazanç çalıştığı gün sayısına bölünür ve böylece işçinin günlük kazancı bulunmuş olur.

A) İş kazası halinde verilecek geçici iş göremezlik ödeneği (istirahat parası) işçinin günlük kazancının yarısıdır. Eğer kazalı işçinin geçindirmekle yükümlü olduğu kimsesi varsa (yani karısı, 18 yaşından küçük çocukları veya bakmakla yükümlü olduğu ana babası varsa) geçici iş göremezlik ödeneği günlük kazancın üçte ikisi üzerinden hesaplanır.

Bu hesap ayakta tedavi gören yani istirahatli olan işçiler içindir.

B) Sağlık müesseselerine yatırılmak (yani hastahanede yatmak) suretiyle tedavi ettirilen işçiye günlük kazancın üçte biri verişir. Bu yoldan tedavi ettirilen işçinin geçindirmekle yükümlü olduğu kimsesi varsa bu ödenek sigortalı işçinin günlük kazancının yarısına çıkarılır.

Geçici iş göremezlik ödenekleri haftalık olarak ve işlendikten sonra verilir.

C) İş kazası soruşturulması sırasında Müfettiş işçinin kazalanmasında kasıt veya suç sayılır bir hareketini tesbit ederse bu işçiye geçici iş göremezlik ödeneği verilmez.

Müfettişlikce bağışlanmaz kusuru tesbit edilen işçiyede kusuru derecesinde (yarıya kadar) eksiltme yapılarak istirahat parası ödenir.

Sürekli iş göremezlik hallerinda gelir maluliyet aylığı

Geçirdiği İş kazası sebebiyle gördüğü tedavi sonucu şifa bulmıyan işçi sigorta heyetince muayeneye tabi tutulur. Düzenlenecek rapor Ankara ve Sigorta Genel Müdürlüğüne gönderilir. Genel Müdürlükte maluliyet derecesi ve gelir miktarı (yani üç aylık maaş) tespit edilir.

Bağlanacak gelirin hesabı şöyle yapılır: Önce işçinin bir yıllık kazancı bulunur. Sonra bunun %60 - hesaplanır. Sonrada bunun maluliyet derecesindeki miktarı bulunur.

Kazalı ve maluliyetli işçi başka birinin sürekli bakımına muhtaç ise bu gelir yarısı kadar artırılır.

III.Alet Verilmesi(araba vs.) :

Uzuflarında kayıpları olan sigortalı işçilere araç ve gereç sağlanır ve bunlar onarılır icap ederse yenilenir.

ıv. başka hastahane ve yurt dışında tedavi :

Mahallinde tedavi edilemiyenler icap ederse yurt içinde başka hastahanelere sevkedilir. Yurt içinde bile tedavisi mümkün görülemiyenler ise yurt dışına gönderilir. Ve icabında yanlarında gidecek yakınlarınında bütün masrafları sigorta kurumu tarafından ödenir.

v. cenaze masrafı

İş kazasında ölen işçinin mirasçılarına 300TL. cenaze masrafı verilir.

vı. hak sahiplerine gelir :

İş kazasında ölen işçinin hak sahiplerine sigorta kurumu tarafından maaş bağlanır. Böylece bunlar hem ölüm sigortasından hem de kaza sigortasında yani iki yerden maaş alırlar.

Bu maaş ölenin karısına ve çocuklarına bağlanır. Ölenin karısı ve çocukları yoksa veya karısı ve bir çocuğu varsa, ana babasına de maaş bağlanır.

(Yazıcılar köyünden. Ayağı «sızıdan» kangren olmuş, kesmişler. Sadakayla geçiniyor. Oyunu AP'ye vermiş.)

[Ereğli Demir-Çelik Fabrikasının yanına bir fabrika daha kuracağız.]

[Süleyman beyin mahalli seçimler öncesi Ereğli'de yaptığı konuşmadan]

(Amerikan Morrison Firmasının eski temsilcisi. Milyoner. Başbakan ve AP Genel Başkanı. Asım Dayının oyunu almış da ne yapmış?)

Ereğli köylüleri kan ağlıyor!..

Roportaj : TİP Ereğli İlçe Örgütü

Amerikan ortaklığı ile asıl maliyetinden dört misli fazla paraya kurulan Demir-Çelik Fabrikalarına bir kurşun çalımı mesafedeki" Subaşı Pazarı "ndayız... Subaşı Pazarı merkez ilçeye bağlı on köyü içine alıyor, Köylü arkadaşlar ürettikleri malları ve ;oksulluk yüzünden ister istemez elden çıkarmaya karar verdikleri hayvanlarını bu pazarda satıyorlar... Subaşı Pazarına ilk vardığımızda kalabalığı görünce hareketli bir pazar sandık. Meğer aldanmışız. Aşağı yukarı biriki dolanıp parti temsilcisi bir arkadaşın kahvesindeki peykeye tüneyince köylü ve işçi dostlar etrafımızı kuşattılar. Yârenliğe başladık :

" - Toprağin verimli nasıl Mustafa dayı ? ,'

Mustafa Batmaz 60'ın üstünde, yüzü yılların acısı ile buruş buruş, kavruk bir emekçi, Konuşurken gözleri çelik parçası gibi sertleşiyor, bıyıkları kıpır kıpır oynamada..

" - Toprağın verimimi var ki.. Bire bir, bilemedin bire birbucuk veriyor.. Topraktan aldığımız ancak tohumluğa yetiyor Eğer eccük geriye kalırsa onu da hayvanlar yiyor... Civarda otlak yok. Hayvanlar kuru yemle beslemek zoru var.Hayvanı eti sütü için kimse besleyemez burada, Elimizde ancak toprağı sürecek kadar hayvan var. Yem olmayınca hayvan da olmuyor

" - Pekiy nasıl geçiniyorsunuz Mustafa Dayı ? Ne yiyip ne içiyorsunuz?.

Mustafa Batmaz'ın bıyıkları kıpır kıpır oynamada...

Ereğli köylerinin ekime elverişli toprağı çok az. Arazi meyilli ve çoğu yerleri ormanlarla kaplı, yada çorak, Her aile ortalama on veya onbeş kişi. Topraktan alınan mısır ve buğday toğumluk için ayrılıyor, geriye kalan hayvanlara yediriliyor. Her aileden bir kişi kömür ocaklarında işçi olarak çalışıyor. Münavebeli bir işçinin ortalama kazancı ayda 500-600 lira. Işçi bir ay çalışıyor, biray çalışmıyor... Böylece bir işçinin kazancı ayda 250-300 lira geliyor. Toprak birşey vermediği için on kişilik bir ailenin bu 250 lira bir ay geçinmesi mecburiyeti var. Ereğli köylüsü, ana gıda maddesi olan mısır ve buğday ununu parayla satın alıyor.. Bir çuval un 100 lira On kişilik bir aile bir ayda 2 çuval un yiyiyor... Bu hesaba göre kömür ocaklarından gelen ayda ortalama 250 liranın 200 lirası una gidiyor, geriye kalan 50 lira on kişilik bir ailenin bir aylık zaruri ihtiyaçlarının karşılığı..

Köylerde et,süt,yumurta,peynir,fasulye,pirinç,şeker yenilmiyor. Bu ana gıda maddelerini temin edecek maddi imkan yok. Ereğli köylüsü düpedüz açlık çekiyor.

Köylünün yediği buğday ve mısır unu ile ot yemeği, tarhana, bulgur. Hemen bütün köylerde çiçek yağı kullanılıyor. Mustafa Dayı bunları anlatırken yarım saat ötede parababaları takımının levrekli, kuzu dolmalı, rakılı âlemleri takılıyor aklımıza. Hep beraber öfkeleniyoruz.

Mustafa Batmaz :

— Maden olmasa biz aciziz diyor.

Bir ses :

— Açız ki ne aç.. diye ekliyor.

Bir ses :

— Maden doyuruyormu ki? diye bağırıyor. Et yok süt yok, fasulya yok yumurta yok, şeker yok, yok oğlu yok!..

Bir maden işçisi, başındaki miğferi kaldırıp masanın üstüne vuruyor:

"— On baş nühus bi kazmanın ucunda..diyor. Bir kazmanın ucuna binmiş.. Herhangi bir hükümet çıkıp da bu fakir fukara burada acından gebermede. Şunlara yardım edelim demiyor!..

(Münavebeli işçi ocakta çalışmadığı zamanlar boş geziyor. Alan olursa nal satıyer, ayva satıyor..)

Amerikan Morrison firmasının eski temsilcisi Süleyman Demirel'in Ereğlide söylediği nutuk geliyor aklımıza.. Kıymalı pide ile seçme çileği gövdeye indirip de: "Demir Çelik Fabrikasının yanına bir fabrika daha yapacağız" demesi geliyor aklımıza Hep beraber öfkeleniyoruz.

Subaşı pazarında satılığa eşek dışında pek birşey çıkarılmıyor. Bir sepetin içindeki üç - beş ayvanın yanında beş-altı bebe beklemede. Yarım küfe kestanenin yanında dört kadın dinelmede. Bebeler yalınayak ve yüzleri yara içinde. Soğuktan morarmış ellerini koltuk altlarına sokmuş, titreşiyorlar. Kadınlar da öyle.. Civarda sefalet, açlık birer soyut kavram olmaktan çıkarak elle tutulur nesne haline gelmiş.

«Herkes niçin eşeğini satılığa çıkarıyor?.»

Bir ses :

— Kessen yenilmez, beslesen yem yok. Napacam ben eşeği? diyor.

Pazarın yanında Gülüç deresi var. Dere üstünde köprü yok. Kışın dere kabarınca karşıdan karşıya geçmek imkânsızlaşıyor. Bir hastalık veya zor doğum halinde sal kullanılıyor veya kendi haline terkediliyor. Köylerde elektrik, içme suyu, sağlık teşkilâtı yok. Burası Doğunun Şemdinli bölgesi falan değil. Burası amerikan ortaklığı ile kurulan Demir-Çelik fabrikasına bir kurşun çalımı mesafedeki Subaşı Pazarı.. Dikkatle bakınca parababaları için tüten fabrikanın dumanmanları görülüyor. Şehir kesiminde göğe dikilen parababası yapıları seçiliyor. Orada kuzu dolması viski, levrek, şampanya. Burada aç, sağlıksız, elektriksiz, susuz ezilmiş insanlar..

SADAKAYLA GEÇİNİYOR.

OYUNU AP'ye VERMİŞ!

Yazıcılar köyündeyiz..

Kahvede emekçi dostlarda dertleşiyoruz. Öteden koltukaltı değneklerine dayanarak pırtılar içinde bir köylü geldi. Yağı erimiş, eti erimis, neredeyse kemiği da erimiş bir hâyal adam!. Asım Dayı bu. Ayağı sızılanmış. Doktora varamamış. Parası yok. Sızı artmış. Ayağı kangren olmuş, sevabına kesmişler. Sadakayla geçiniyor. Kapitalist düzenin paçavra gibi bir kıyıya attığı bir emekçi.. Oyunu AP'ye vermiş. «Şimdi dileniyorum» diyor.

Ereğli emekçilerinin acısı, çilesi sözle anlatılamaz. Oraya gidip görmek gerek. Onlarla halleşmek, dertleşmek gerek.

Devamı 3. sayfada